

1) DEDUCEREA CIRCULAȚIEI ETERULUI PRIN STRUCTURA DINAMICĂ A NEUTRONULUI

În continuare să examinăm cum se produce pompajul eterului la nivelul surselor de masă, la nivelul neutronilor. Prin secțiunea normală la curentul electroeteric al fiecărei semiunde a neutronului, eterul este accelerat de câmpul electric al semiunde până la viteze hiperluminice. În semiunde (alternanțele negative), eterul este pompat centrifug, în exteriorul cilindrului neutronic. În semiunde (alternanțele) pozitive, eterul este pompat centripet, în interiorul cilindrului neutronic. Cilindrul neutronic fiind în rotație cu turație foarte mare ($10^{20} \left(\frac{rot}{s} \right)$),

apare un puternic câmp centrifugal care se suprapune peste câmpul electric al semiundelor, determinând o inegalitate a vitezei de pompaj între alternanțele negative și cele pozitive. În semiunde (alternanțele) negative câmpul centrifugal este în același sens cu câmpul electric al semiunde și se adună la câmpul electric al semiunde. Și avem că viteza de pompaj a eterului

în semiunde negative v_{peterN} este : $v_{peterN} = (a_{E0} + a_{cfgn}) \cdot \frac{t_{fan}}{2}$ Unde a_{E0} este accelerația

produsă de câmpul electric al semiunde în lipsa câmpului centrifugal, iar a_{cfgn} este accelerația produsă de câmpul centrifugal al neutronului. În semiunde (alternanțele) pozitive câmpul centrifugal este în sens opus câmpului electric al semiunde, producând diminuarea câmpului

electric al semiunde și avem: $v_{peterP} = (a_{E0} - a_{cfgn}) \cdot \frac{t_{fan}}{2}$. Între vitezele de pompaj al eterului

produse de alternanțele negative și de cele pozitive apare diferența de viteză la pompajul eterului, care este chiar viteza de refulare $v_{refetern}$ a eterului în exteriorul neutronului dată de relația:

$$v_{refetern} = \Delta_{vpeter} = v_{peterN} - v_{peterP} = \frac{t_{fan}}{2} \cdot (a_{E0} + a_{cfgn}) - \frac{t_{fan}}{2} \cdot (a_{E0} - a_{cfgn}) =$$

$$\frac{t_{fan}}{2} \cdot (a_{E0} + a_{cfgn} - a_{E0} + a_{cfgn}) = \frac{t_{fan}}{2} \cdot 2 \cdot a_{cfgn} = a_{cfgn} \cdot t_{fan}$$

și deoarece $t_{fan} = \frac{t_{fae}}{1838}$ rezultă că $v_{refetern} = \frac{a_{cfgn} \cdot t_{fae}}{1838}$. Accelerația centrifugă a

neutronului este dată de relația: $a_{cfgn} = \omega_n^2 \cdot r_n$, unde, $\omega_n = 2 \cdot \pi \cdot f_{rn}$ Frecvența de rotație

a neutronului este egală cu frecvența de rotație a electronului;

$f_{rn} = f_{fae} = 1,23726 \cdot 10^{20} (rot/s)$, iar raza neutronului este cam jumătate din raza

electronului $r_n = \frac{r_e}{2}$, rezultă că accelerația centrifugă a neutronului este:

$$a_{cfn} = (2 \cdot \pi \cdot f_{fae})^2 \cdot \frac{r_e}{2} = 4 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae}^2 \cdot \frac{r_e}{2} = 2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae}^2 \cdot r_e \left(\frac{m}{s^2} \right)$$

Și atunci diferența vitezelor de pompaj este:

$$\Delta_{vpeterm} = v_{refetern} = \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae}^2 \cdot r_e \cdot t_{fae}}{1838} = \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae} \cdot r_e}{1838} =$$

$$= \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot 1,23726 \cdot 10^{20} \cdot 2,81743 \cdot 10^{-15}}{1838} = 3743,6765 \left(\frac{m}{s} \right)$$

Această viteză este comparabilă cu viteza de agitație termică a moleculelor în gaze. Datorită rotației foarte rapide a inelului neutronic, simetria cilindric-radiara este distorsionată. Curenții radiari, de foarte mare viteză, după ce au depășit structurile semisarcinilor, suferă o aplecare în urma sensului de rotație, atât în interiorul cât și în exteriorul inelului neutronic. Curenții oblici care intră și cei care ies din structurile de sarcină electrică (sferturile de sarcină) de la capetele curenților radiari, sunt doar linii de câmp electric, fără componenta magnetică. Astfel că între foițele de câmp ale semiundelor vecine nu mai apare repulsia electrodinamică, ci apare atracția electrostatică. Curenții alternanțelor negative, centrifuge, având viteză mai mare sunt aplecați mai puțin. Curenții alternanțelor pozitive, având viteză mai mică, sunt aplecați mai mult. Aplecarea inegală a curenților radiari, face ca ei să se întâlnească și să se alipească într-o zonă de la interior și în alta de la exterior, la distanțe mai mari ca lungimea de undă a inelului și să se compenseze. În zonele unde curenții oblici cu sensuri opuse ajung să circule în antiparalel, datorită deosebirii gigantice de mișcare (datorită diferenței gigantice dintre vitezele curenților de câmp), trebuie să existe o forță foarte mare. Acolo trebuie să fie sediul forței tari. Dar compensarea curenților eterici (compensarea câmpului electric) nu este completă. Mai rămâne un curent eteric centrifug, având viteza egală cu diferența vitezelor de pompaj al eterului prin semiundele neutronului. Această diferență de pompaj a eterului prin secțiunile generatoare de câmp electric ale inelului neutronic, produc un flux, un debit de eter dat de relația:

$$Q_{peterm} = \Delta_{vpeterm} \cdot S_{genCELn} = \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae} \cdot r_e}{1838} \cdot \frac{r_e^2}{k} = \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae} \cdot r_e^3}{1838 \cdot k}$$

Fluxul curenților de refulare ar imprima neutronului caracterul unei mici sarcini electrice negative, care ar putea fi responsabilă de momentul magnetic al neutronului.

Fluxul curenților de refulare apare pe fața laterală a cilindrului neutronic și este generat prin secțiuni rectangulare, care însumate ar da tot o suprafață rectangulară așa cum apare și în formula de la începutul capitolului. Fluxul de refulare produs de neutroni (nucleoni) este o structură dinamică disipată centrifug și incoerentă. Dar în volumul corpului, acele lamele (suvițe) de curent eteric ajungând la coincidență pe aceeași direcție și în același sens, s-ar putea însuma, astfel că la suprafața planetei (astrului) să țâșnească cu viteze hiperluminice.

Debitul acesta de eter care este refulat în exteriorul neutronului, produce un deficit de eter în interiorul cilindrului neutronic. Deficit care este compensat prin aspirația eterului prin bazele cilindrului neutronic. Deci prin secțiunile (suprafața) bazelor cilindrului neutronic va exista un

flux de aspirație a eterului, cu debitul egal cu al fluxului de refulare, dar cu viteză mult mai mică, viteză dată de factorul gama neutronic γ_n și dedusă din principiul presei hidraulice. Avem că:

$$v_{refetern} \cdot S_{genCELn} = v_{aspetern} \cdot S_{bcn}; \Rightarrow v_{aspetern} = v_{refetern} \cdot \frac{S_{genCELn}}{S_{bcn}} = v_{refetern} \cdot \gamma_n =$$

$$= \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae} \cdot r_e}{1838} \cdot \frac{2}{\pi \cdot k} = \frac{4 \cdot \pi^2 \cdot 1,23726 \cdot 10^{20} \cdot 2,81743 \cdot 10^{-15}}{1838 \cdot \pi \cdot k} = 2,6481 \cdot 10^{-7} \left[\frac{m}{s} \right]$$

Acest flux de aspirație a eterului prin bazele cilindrului neutronic ar fi esența câmpului gravific. Și deoarece neutronii sunt în rotație cu viteză foarte mare, prin bazele neutronului vor exista două turbioane simetrice, cu turație foarte mare și în același sens, dar cu viteze de înșurubare foarte mici și în sensuri opuse. Turbioanele eterice fiind la nivelul neutronilor structuri masive și coerente, de dimensiunile neutronului, probabil se însumează într-un mod la nivelul edificiilor nucleare și apoi se însumează cumva în masa corpului cosmic, dând un flux de aspirație a eterului la suprafața corpurilor cosmice. Fluxul de aspirație a eterului dedus la nivelul neutronului, s-ar putea structura în masa planetei în turbioane gigantice care ar putea fi observate la nivel macroscopic. Evidențierea turbioanelor eterice macroscopice ar veni în sprijinul teoriei vortexurilor gravitaționale a domnului Popescu. Acest flux de aspirație a eterului, compus din miliarde de vârtejuri (turbioane) reunite în turbioane foarte mari ar crea (ar genera) accelerația gravitațională normală la suprafața corpurilor cosmice. Debitul fluxului eteric de aspirație produs de totalitatea neutronilor din masa Pământului $Q_{aspeternT}$ se obține prin multiplicarea debitului de aspirație produs de un neutron cu numărul neutronilor conținuți în masa Pământului n_{nT} ; $Q_{aspeternT} = n_{nT} \cdot Q_{aspetern}$ Numărul neutronilor tereștri n_{nT} se determină raportând masa Pământului M_T la masa unui neutron m_n .

Pentru masa tereastră avem relațiile:

$$M_T = V_T \cdot \rho_T = \frac{4}{3} \cdot \pi \cdot R_T^3 \cdot \rho_T, sau; M_T = \frac{g_{\perp T} \cdot R_T^2}{\gamma} n_{nT} = \frac{M_T}{m_n}$$

$$\text{Din tabele avem: } R_T = 6,37 \cdot 10^6 (m), si, \rho_T = 5517 \left(\frac{Kg}{m^3} \right).$$

$$\Rightarrow M_T = \frac{4}{3} \cdot \pi \cdot (6,37 \cdot 10^6)^3 \cdot 5517 = 5,9732 \cdot 10^{24} (Kg)$$

$$\text{Masa unui neutron este } m_n = 1,67467 \cdot 10^{-27} (Kg)$$

Rezultă că numărul neutronilor tereștri este:

$$n_{nT} = \frac{M_T}{m_n} = \frac{5,9732 \cdot 10^{24}}{1,67468 \cdot 10^{-27}} = 3,56677 \cdot 10^{51} (\text{neutroni})$$

Debitul fluxului eteric produs de totalitatea acestor neutroni este:

$$Q_{aspeternt} = 3,56677 \cdot 10^{51} \cdot \frac{2 \cdot \pi^2 \cdot f_{fae} \cdot r_e^3}{1838 \cdot k} =$$

$$= \frac{3,56677 \cdot 10^{51} \cdot 2 \cdot \pi^2 \cdot 1,23726 \cdot 10^{20} \cdot (2,81743 \cdot 10^{-15})^3}{1838 \cdot 9 \cdot 10^9} = 1,1777 \cdot 10^{16} \left(\frac{m^3}{s} \right)$$

Debitul aspirat prin secțiunea (suprafața) bazelor unui neutron este:

$$Q_{aspeternt} = v_{aspeternt} \cdot S_{bcn} = 2,6481 \cdot 10^{-7} \cdot \frac{\pi \cdot r_e^2}{2} =$$

$$\frac{2,6481 \cdot 10^{-7} \cdot \pi \cdot (2,81743 \cdot 10^{-15})^2}{2} = 3,30187 \cdot 10^{-36} \left(\frac{m^3}{s} \right)$$

Atunci debitul eterului aspirat de totalitatea neutronilor din masa terestră este:

$$Q_{aspeternt} = 3,30187 \cdot 10^{-36} \cdot 3,56677 \cdot 10^{51} = 1,1777 \cdot 10^{16} \left(\frac{m^3}{s} \right)$$

Suprafața globului terestru S_T este:

$$S_T = 4 \cdot \pi \cdot R_T^2 = 4 \cdot \pi \cdot (6,37 \cdot 10^6)^2 = 4 \cdot \pi \cdot 4,05769 \cdot 10^{13} = 5,09904 \cdot 10^{14} (m^2)$$

Viteza de aspirație a eterului de către masa terestră (totalitatea neutronilor) prin suprafața Pământului este:

$$v_{aspeterST} = \frac{Q_{eteraspnT}}{S_T} = \frac{1,1777 \cdot 10^{16}}{5,09904 \cdot 10^{14}} = 23,096504 \cong 23,1 \left(\frac{m}{s} \right)$$

Această viteză de curgere a eterului spre interiorul planetei ar fi componenta principală a tensorului gravitațional, care creează accelerația gravifică normală $g_{\perp T}$ la suprafața planetei și forța atracției gravitaționale (gravifice).

Dacă ar fi doar curgerea eterului, cu viteza de 23 m/s atunci căderea corpurilor la suprafața terestră, s-ar produce cu această viteză. Viteza de cădere a corpurilor la suprafața planetei ar fi însă mult atenuată de câmpul magnetic alternativ de frecvență gigantică al masei inerte a neutronilor care ar avea efect repulsiv. Alături de aceste componente, în structura tensorului gravitațional trebuie să participe și fluxul de refulare a eterului, cu viteze gigantice, prin

interstițiile dintre turbioanele neutronice de aspirație. Fiindcă și acest flux trebuie să producă un efect. Probabil o slabă repulsie. Fluxul eteric de refulare având coerența slabă și viteze gigantice, interacțiunea cu substanța va fi foarte slabă. Dar la scară cosmică această interacțiune capătă importanță. Fiindcă toate corpurile cosmice ar apărea ca niște sarcini electrice negative, între care ar trebui să apară și o slabă interacțiune de respingere. Pe de altă parte dacă ar fi doar curgerea uniformă a eterului atunci și căderea corpurilor la suprafața planetei s-ar produce cu viteză uniformă. Dar din interferența turbioanelor ce vin din masa planetei, cu turbioanele ce vin din masa corpului se produce accelerația corpurilor, se produce depresiune pe fața atomilor îndreptată spre planetă. Din suma acestor componente ar rezulta accelerația normală la suprafața astrilor. La suprafața Pământului accelerația gravitațională normală $g_{\perp T}$

măsurată și mediată este de: $g_{\perp T} = 9,81 \left(\frac{m}{s^2} \right)$. Din viteza de curgere a eterului spre interiorul

planetei, de 23 m/s, cam 13 m/s ar fi atenuare produsă de câmpul repulsiv al masei inerte a planetei. Fiindcă masa inertă este dată de produsul între un volum V și o densitate masică ρ . Iar densitatea masică este dată de pătratul inducției magnetice B_{fanr} (de la nivelul nucleonilor și diluată în volumul substanței). Așadar efectul gravitațional (atracția garavitațională) s-ar produce pe principiul (modelul) aspiratorului. Pe o secțiune mare este aspirat eterul cu viteză mică și este refulat cu viteză foarte mare printr-o secțiune foarte mică. Raportul dintre secțiuni și dintre viteze ar fi dat de factorul gravific γ determinat prin experimentul Cavendish. Acum apare problema dacă prin experimente interferențiale de tip Michelson, (cu un braț al interferometrului poziționat vertical, celălalt fiind poziționat orizontal) sau de alt tip, s-ar putea evidenția (demonstra) existența fluxului de eter aspirat de masa Pământului. Ca experiment interferențial, am imaginat o schema de experiență, în care două fascicule coerente orizontale, sunt divizate să meargă unul vertical în sus, iar celălalt vertical în jos. Cele două fascicule, după ce parcurg aceeași lungime L , produc franje de interferență pe câte un ecran. Se fotografiază figurile de interferență, de sus și de jos și se compară la microscop distanțele dintre franjele de interferență. Din diferența distanțelor dintre franjuri s-ar deduce diferența de viteză între razele care merg în jos și cele care merg în sus. Diferența care ar trebui să fie de două ori viteza fluxului de aspirație, flux care ar contribui la antrenarea lumunii. Adică de cam $2 * 23 = 46$ m/s. Mai este și experimentul unui cercetător american, care compensa pierderea de energie a fotonilor gama (produși de o sursă radioactivă) care mergeau pe verticală în sus, prin antrenarea sursei de fotoni gama într-o mișcare pe verticală. Rămâne de văzut dacă viteza de antrenare a sursei, este de 23 de m/s. Se pune și întrebarea dacă perechea de turbioane de aspirație a eterului de la nivelul neutronului ar putea fi considerată cuanta câmpului gravific. Prin multiplicarea debitului de eter pompat de un neutron cu un potențial de vreo 200 de volți se obține constanta de acțiune h . Mai apare și problema dacă în câmpul gravific astfel structurat ar putea apărea undele gravitaționale, similare undelor electromagnetice, așa cum preconizează unii teoreticieni ai fizicii. Existența fluxului de eter aspirat de masele corpurilor, explică foarte simplu de ce între corpuri (între mase) există întodeauna numai forță de atracție, forță intuită prima dată de Newton.

În sprijinul existenței fluxului eteric aspirat de masa terestră ar veni fenomenul mareelor. Fiindcă pare a fi ușor de înțeles că în jurul axei Pământ-Lună se formează în masa terestră un volum cilindric, în interiorul căruia se stabilește un deficit în debitul de eter aspirat de masa terestră, prin fața îndreptată spre Lună, datorită aspirației (în sens opus) produsă de masa

selenară. Deficitul de debit eteric produs în fluxul de aspirație al masei terestre este compensat prin aspirația eterului în cantitate marită prin fața laterală a volumului cilindric, prin partea în care nu există un alt flux de aspirație cu sens opus, în imediata vecinătate. Aspirația mărită a eterului care materializează spațiul ocupat de substanța masei terestre, produce contracția planetei în planuri perpendiculare la axa Pământ-Lună (fiindcă eterul este spațiu fizic). Contracția planetei este mai puternică în planurile din zona nucleului planetei, acolo unde este mai multă masă. Contracția planetei este mai puternic resimțită de masa de apă a oceanului planetar. Oceanul planetar comprimat în zona centrală a planetei este umflat în zonele polare ale axei Pământ-Lună. Din acest motiv fluxul mareic ar apărea simultan și pe fața îndreptată spre Lună și pe fața opusă, cu diferență mică de nivel. Aceasta ar fi o teorie foarte simplă și ușor de înțeles a modului de producere al mareelor terestre. Dacă lucrurile ar sta așa cum le-am prezentat, s-ar cheama că am descifrat enigma gravitației și că am dezlegat o taină ascunsă a naturii, bazându-mă pe semnificația fizică (semantica mărimilor fizice) exactă pe care o dă sistemul bidimensional al mărimilor fizice (S.B.M.F.)

În continuare arătăm că modelul inelului cilindric al neutronului, pe care l-am folosit la determinarea secțiunii generatoare de câmp electric la nivelul neutronului, ne dă pentru densitatea neutronului, în volumul ocupat de energia cinetică a neutronului, (în volumul inelului cilindric al neutronului) valoarea de $3,2239^{24} \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$. Diluarea densității masei neutronilor în volumul Pământului, duce la valoarea densității medii a masei terestre de $5407,4 \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$, valoare destul de apropiată de valoarea care rezultă din egalitatea masei inerte a Pământului cu cea gravifică. Fiindcă avem:

$$M_{iT} = \frac{4}{3} \cdot \pi \cdot R_T^3 \cdot \rho_{mT} = M_{gT} = \frac{g_{\perp T} \cdot R_T^2}{\gamma}; \Rightarrow \rho_{mT} = \frac{g_{\perp T} \cdot R_T^2 \cdot 3}{\gamma \cdot 4 \cdot \pi \cdot R_T^3} = \frac{3 \cdot g_{\perp T}}{4 \cdot \gamma \cdot \pi \cdot R_T} =$$

$$\frac{3 \cdot 9,81}{4 \cdot 6,67 \cdot 10^{-11} \cdot 6,37 \cdot 10^6} = 5512,0749 \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$$

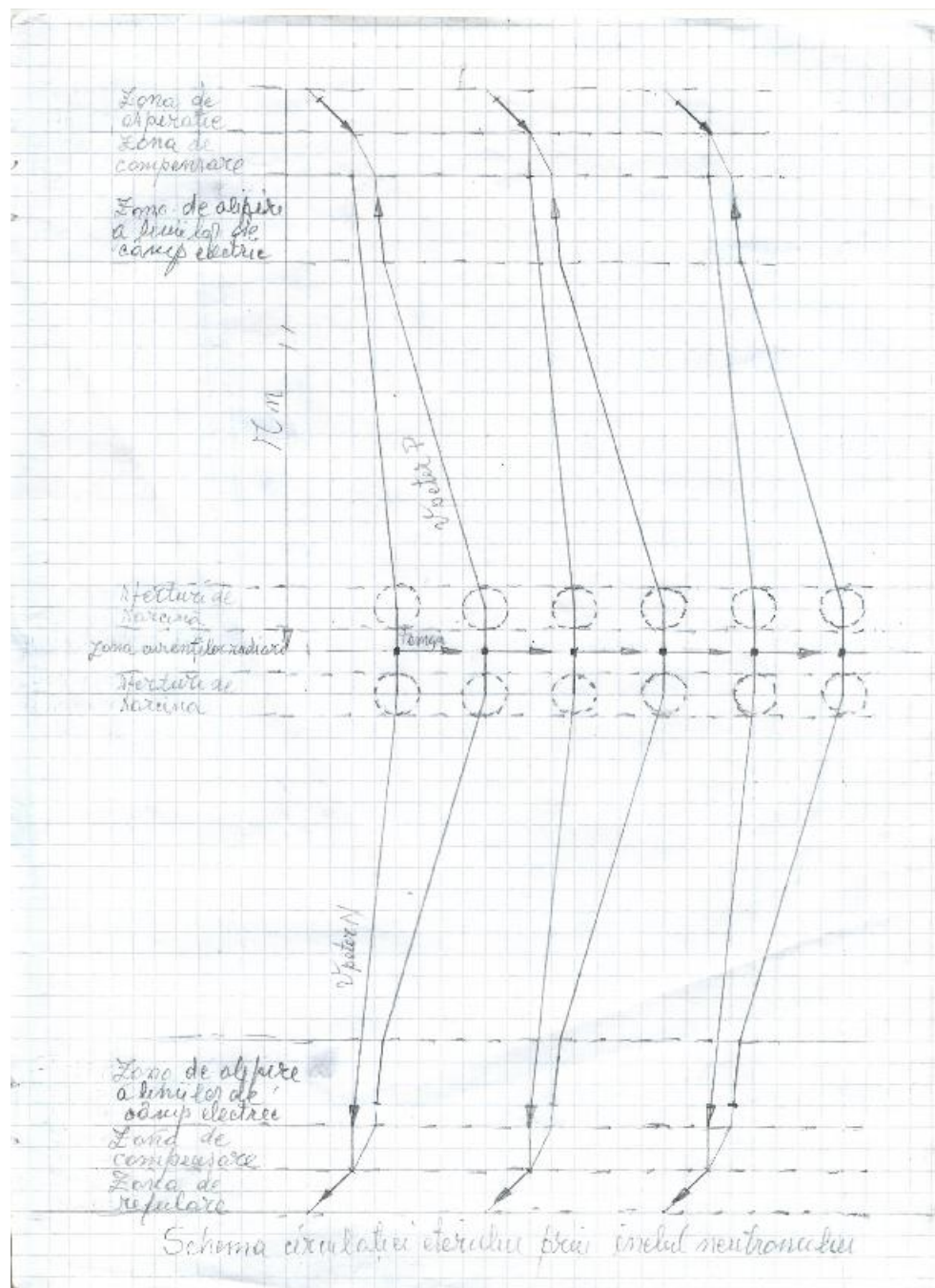
Este de presupus că în edificiile nucleare nucleonii sunt mai comprimați și densitatea masică a nucleelor ar fi cu puțin mai mare ca a nucleonilor. Dar și masa neutronilor astfel modelați rezultă puțin mai mică decât în tabele. Într-u cât raportul între masa neutronului și masa

electronului dă valoarea: $\frac{m_n}{m_e} = \frac{1,6747 \cdot 10^{-27}}{9,109 \cdot 10^{-31}} = 1838,5113$, putem să majorăm numărul de

unde la 1839, fiindcă pe inelul neutronic trebuie să existe un număr întreg de unde. O semiundă neîmperecheată (necompensată), dacă ar fi stabilă, ar imprima inelului neutronic caracterul unei sarcini. Dar pentru a ajunge la masa neutronului dată în tabele, trebuie majorată și raza cilindrului la valoarea de: $r_n = 1,41786 \cdot 10^{-15} (m)$, și diametrul neutronului va fi mai mare ca raza electronului. $D_n = 2 \cdot r_n = 2 \cdot 1,41786 \cdot 10^{-15} = 2,83572 \cdot 10^{-15} > r_e = 2,81743 \cdot 10^{-15} (m)$. Cu aceste majorări se ajunge la densitatea masei inelului neutronic de:

$\rho_n = 3,22742 \cdot 10^{24} \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$ și la masa neutronului dată în tabele. Densitatea aceasta a masei tuturor neutronilor, diluată în volumul Pământului, duce la densitatea medie a masei planetei de $5516,43 \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$. Adică ajungem la o valoare foarte apropiată de valoarea densității medii a planetei dată în tabele. În tabele se dă pentru densitatea medie a masei Pământului valoarea: $\rho_{mT} = 5517 \left(\frac{Kg}{m^3} \right)$. La această valoare a densității medii a masei terestre, se ajunge dacă se

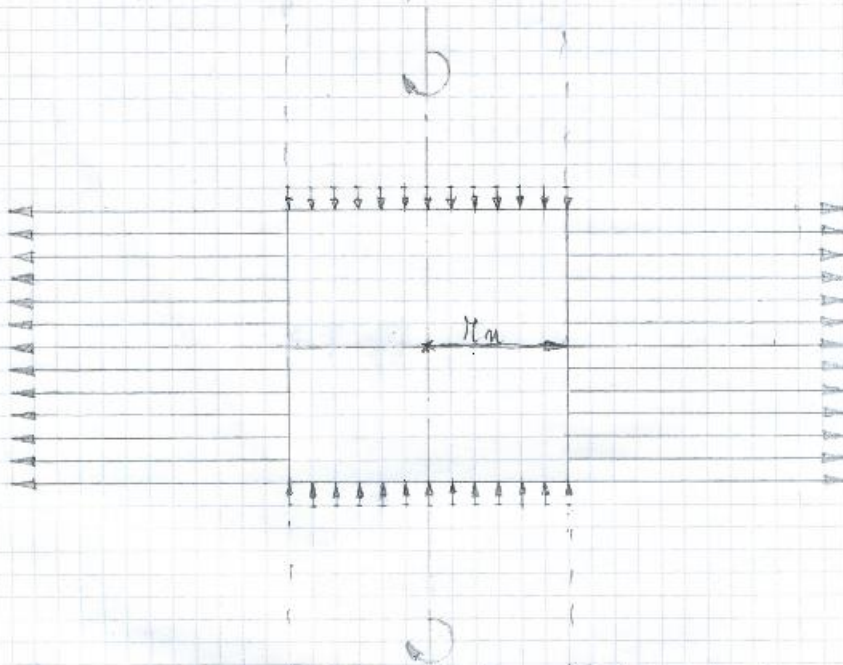
modelează neutronii ca niște sfere pline rigide, al căror volum conține toată masa neutronului. Dar neutronii (ca și toate particulele elementare sunt sediile (sursele) unor puternice câmpuri fizice care sunt curenți de circulație a eterului cu foarte mare viteză, într-un spațiu liber. Într-o sferă plină rigidă nu ar fi posibilă nici-o circulație a eterului, n-ar putea exista nici-un câmp fizic. Și apoi la nivelul particulelor elementare, datorită intensităților gigantice ale câmpurilor electrice și magnetice, simetria sferică nu este posibilă. La nivelul particulelor elementare funcționează numai simetria radială cilindrică.

Debit refluxat

Debit aspirat

Debit refluxat

Debit refluxat

Debit aspirat

Debit refluxat

Schema circulației eterului în structura
dinamică a neutronului